

El front únic

per

M. TOST I PUNYET

HE llegit amb calma—val la pena fer-ho—l'article "El front únic" del meu bon amic Alfons Hosta i Bellpuig, publicat en el número del mes de juny passat, del Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya.

Jo vaig assistir com a delegat al Congrés municipalista que alludeix l'esmentat company celebrat a Barcelona. La impressió que en vaig treure fou pessimista, marcadament pessimista.

Els metges titulars, inspectors municipals de Sanitat estan en greu perill de mort. L'ambient de la històrica sala dels consellers de la ciutat de Barcelona durant les sessions del Congrés municipalista era dens, asfixiant. Les intencions expressades blasmant els metges titulars moldejaven la consciència dels metges allí presents.

El concepte que més gràcia va fer-me—diem-ne gràcia—fou el de la definició de funcionari municipal que dels llavis dels orientadors de l'esmentat Congrés se sentia.

Funcionari municipal—deien—és tot individu que presta un servei al municipi i que per la seva índole i hores de treball empleades no li permet ocupar-se a cap altra activitat social.

Jo entenc per funcionari tot individu que es troba al servei del municipi amb caràcter permanent, vull dir tot l'any, encara que la seva missió no es posi en funció tots els dies.

Especificar que un individu és funcionari, o deixa d'ésser-ho, perquè treballa més o menys temps en un organisme oficial és una manca absoluta de lògica.

I bé, doncs. Què és el metge titular, sinó una persona que està permanentment a la disposició de la Corporació municipal? L'alcalde pot cridar-lo de dia com de nit per a un determinat servei. No pot abandonar la població sense l'autorització expressa de l'alcalde. I de tot això no se'n pot treure cap altra conseqüència que el metge titular està permanentment al servei de l'Ajuntament.

Però, siguem francs i arribem al final sense eufemismes. La finalitat que es persegueix sembla que és esquivar del pressupost municipal la

partida destinada al metge titular. La majoria dels ajuntaments han pagat i segueixen pagant sense entusiasme i per força les consignacions dels metges titulars. Fent una nova definició del funcionari i excluint, per tant, el metge titular com a tal, creuen haver trobat la solució per a no pagar-lo.

Aquesta és la impressió que jo vaig deduir-ne del Congrés municipalista.

Jo suplico al Dr. Hosta i demés metges titulars, que abandonin el pessimisme que els envaeix. El pessimisme és suïcida i, per tant, mai triomfa.

La Conselleria de Sanitat és probable estigui sempre en mans d'un metge. Hem de creure que el conseller, sigui la que sigi la seva significació política, no practicarà una actuació contra la sanitat i contra els seus companys metges.

A mi el que em fa més por d'un càrrec és que estigui desempenyat per una persona que no reuneixi les condicions indispensables de capacitat o manca de preparació, o, pitjor encara, que accepti el comanament per vanitat o per disciplina de partit.

Jo crec que l'Associació Catalana de Metges Sanitaris i d'Assistència Pública ha de treballar per tal d'implantar una política sanitària de conformitat amb els principis científics moderns. El metge titular no s'ha de conformar amb la clàssica missió del reconeixement dels "quintos" i la pràctica de les autòpsies.

I per a la realització d'un pla modern sanitari i d'assistència pública, totes les corporacions mèdiques han de treballar plenes d'entusiasme al costat de l'esmentada Associació. Deu treballar també l'Associació esmentada fins a ésser una realitat la independència del tècnic. S'ha d'acabar, sigui com sigui, que el metge continuï essent la víctima del cacic de l'alcalde i del secretariat.

Si contra el que jo opino, totes les il·lusions s'esfumeixen, per causes que ara no vull concretar, seria arribada l'hora de que les corporacions mèdiques de la nostra terra prenguessin acords amb relació a la gravetat del moment.